

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 48/2026-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **GASTRO GLASS TATRY spol. s r.o.**, Nábrežie J. Jánošíka 5, Liptovský Mikuláš, IČO 31 580 513, zastúpenej **ŠTELLMACHOVÁ & PARTNERS s. r. o.**, Hurbanova 18, Liptovský Mikuláš, proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 9Cb/53/2019 zo 17. mája 2023, rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/184/2023 z 25. januára 2024 a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/24/2024 z 27. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

- Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. júla 2025 a doplnenou 18. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu a na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie 20 726,64 eur a náhradu trov konania.
- Súčasne navrhuje, aby ústavný súd dočasným opatrením zakázala spoločnosti [REDAKOVANÉ] nakladať so spornými nehnuteľnosťami.
- Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupovala v spore vedenom na okresnom súde v procesnom postavení žalobkyne proti žalovanej spoločnosti [REDAKOVANÉ] o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Žalovaná nadobudla nehnuteľnosti ako nepeňažný

vklad od sťažovateľky na základe vyhlásenia sťažovateľky o prevzatí záväzku na nový nepenažný vklad. Vyhlásenie podpísal za sťažovateľku jeden z konateľov [REDAKOVANÉ] bez vedomia druhého konateľa [REDAKOVANÉ]. Hodnota nehnuteľností na základe znaleckého posudku bola 309 000 eur. Sťažovateľka sa stala spoločníkom žalovanej, ktorá je spriaznenou spoločnosťou, v ktorej ako konateľ a spoločník vystupuje konateľ [REDAKOVANÉ]. Transakcii chýba ekonomický zmysel a jej cieľom mal byť iba presun nehnuteľností mimo vplyvu a dosahu konateľa [REDAKOVANÉ].

4. Okresný súd konštatoval existenciu naliehavého právneho záujmu sťažovateľky. Na okresnom súde prebieha aj spor o nároku sťažovateľky na náhradu škody podľa § 135a Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“) proti konateľovi [REDAKOVANÉ] za rozhodnutie a vykonanie nepenažného vkladu. Bol toho názoru, že podľa Obchodného zákonníka a spoločenskej zmluvy sťažovateľky mohol ktorýkoľvek z dvoch konateľov pri rozhodovaní o vložení nepenažného vkladu do základného imania inej obchodnej spoločnosti za ňu konať samostatne. Schválenie tohto úkonu druhým konateľom ani valným zhromaždením nebolo upravené v spoločenskej zmluve a nevyplýva ani z § 125 ods. 1 písm. e) ObZ, ktoré sa týka iba rozhodovania o vlastnej spoločnosti. Uviedol, že vložením nepenažného vkladu sťažovateľky do základného imania žalovanej nedošlo k zníženiu jej základného imania. Zároveň spoločníci sťažovateľky nevyužili možnosť rozšíriť pôsobnosť rozhodovania valného zhromaždenia v spoločenskej zmluve. Povinnosť rozhodovania valného zhromaždenia o doplnení zákonného rezervného fondu (vo výške 252,82 eur) vyplýva zo zákona (§ 67, § 124 ObZ) na rozdiel od povinnosti rozhodovania o vklade nepenažného vkladu do inej spoločnosti (ktorá absentuje v zákone i spoločenskej zmluve). Okresný súd poukázal na obdobné úkony konateľa [REDAKOVANÉ] (vykonané samostatne bez súhlasu druhého konateľa či valného zhromaždenia) v súvislosti s vkladom záložného práva k iným nehnuteľnostiam vo vlastníctve sťažovateľky v prospech spoločnosti [REDAKOVANÉ]. (ktorej je jediným konateľom), a s vkladom iných nehnuteľností vo vlastníctve sťažovateľky do majetku spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ktorej je konateľom a jedným zo spoločníkov). Konateľ [REDAKOVANÉ] tvrdil, že o úkonoch mali obaja konatelia vedomosť a sledovali tým rozdelenie firmy.

5. Okresný súd konštatoval, že sporný právny úkon sťažovateľky zastúpenej konateľom [REDAKOVANÉ] má formálne znaky v súlade so zákonom, sťažovateľka ním prišla o vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, no získala postavenie spoločníka v spoločnosti žalovanej, v ktorej sa môže podieľať na podnikaní. Cieľ nepenažného vkladu do základného imania inej spoločnosti tak bol dosiahnutý, otázka výhodnosti takéhoto úkonu môže byť podľa okresného súdu preskúmaná v konaní o náhradu škody podľa § 135a ObZ. Personálne prepojenie sťažovateľky a žalovanej cez spoločníka a konateľa [REDAKOVANÉ] nie je samo osebe protiprávne (R 48/2005) (uvedené sa vzťahuje na obdobné úkony oboch konateľov sťažovateľky, pozn.). Na základe uvedeného okresný súd uzavrel, že sporný úkon nie je neplatný pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 v spojení § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a nepredstavuje ani výkon práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, preto žalobu zamietol. Zdôraznil, že stranami sporu nie sú fyzické osoby (konatelia sťažovateľky), ale právnické osoby (sťažovateľka a žalovaná).

6. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu, keďže ten dostatočne zistil skutkový stav a vec správne posúdil a s jeho odôvodnením sa stotožnil. Pripomenul predmet sporu (určenie vlastníckeho práva), jeho strany (právnické osoby, nie konatelia a spoločníci sťažovateľky) a prejudiciálnu otázku, posúdenie platnosti jednostranného právneho úkonu vyhlásenia sťažovateľky (a v jej mene konajúceho konateľa [REDAKOVANÉ]) o vložení nepenažného

vkladu do základného imania žalovanej. Zdôraznil zásadu priority výkladu právneho úkonu v prospech jeho platnosti, potrebu neakceptovateľnej intenzity zásahu (ujmy) do subjektívnych práv pri posudzovaní rozporu s dobrými mravmi, východiská posudzovania nepomeru vzájomných plnení, záväznosť právneho úkonu štatutárneho orgánu pre právnickú osobu (s odkazom na príslušnú judikatúru najvyššieho súdu, Najvyššieho súdu Českej republiky a odbornú spisbu).

7. Nad rámec odôvodnenia okresného súdu uviedol, že aj v prípade, ak by súhlas valného zhromaždenia či druhého konateľa vyžadovaný bol, išlo by o obmedzenie konateľského oprávnenia, ktoré je neúčinné voči tretím osobám, a preto z dôvodu ich absencie nie je možné dospieť k záveru o neplatnosti právneho úkonu. Zároveň ich absencia z dôvodov uvedených už okresným súdom nespôsobuje sama o sebe ani konanie v rozpore s dobrými mravmi. Šlo o výkon neobmedziteľného konateľského oprávnenia konateľa [REDAKOVANÉ] teda zákonnej pôsobnosti štatutárneho orgánu. Stotožnil sa aj s výkladom § 125 ods. 1 písm. e) ObZ okresným súdom. Pôsobnosť valného zhromaždenia zahŕňa rozhodovanie o nepeňažnom vklade, ktorý sa stáva súčasťou jej základného imania. Krajský súd zopakoval, že samotná nezhoda a samostatné konanie konateľa [REDAKOVANÉ] samo osebe nie je dôvodom na posúdenie tohto konania pri výkone samostatnej konateľskej pôsobnosti v rozpore s dobrými mravmi. Sťažovateľka nadobudla účasť na podnikaní žalovaného, hodnote nehnuteľností zistenej znaleckým posudkom zodpovedá výška nadobudnutého obchodného podielu, hlasovacích práv a podielu na zisku v rozsahu 98,41 %. Vzájomné protiplnenie tak podľa krajského súdu nie je v zrejmej nerovnováhe. Konateľ [REDAKOVANÉ] ako konateľ sťažovateľky (väčšinového spoločníka žalovanej) so samostatným konateľským oprávnením má možnosť podieľať sa na riadení a rozhodovaní o činnosti žalovanej. Pripomenul, že predmetom konania nie je rozhodovanie a posudzovanie možnosti vykonávania práv spoločníka sťažovateľky na podnikaní žalovanej, ale posúdenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, ako aj existencia prípadnej samostatnej ochrany práv spoločníka odlišnej od predmetu prejednávaného sporu. Aj pri konaní medzi spriaznenými osobami, ktoré by mohli byť v konflikte záujmov, je nutné posudzovať rovnováhu vzájomných práv a povinností (protiplnení, pozn.). Sťažovateľkou tvrdená nerovnováha nebola preukázaná, sporné konanie tak správne okresný súd neposúdil ako rozporné s dobrými mravmi. Tvrdenia o vklade do nefunkčnej spoločnosti žalovanej, a teda absencii ekonomického významu, krajský súd nepovažoval za relevantné vo vzťahu k predmetu konania.

8. Tvrdenia sťažovateľky o nesprávnom ohodnotení nehnuteľností nezodpovedajú podľa krajského súdu zisteniu z obsahu znaleckých posudkov o rozdielnom súbore nehnuteľností, ktoré boli predmetom ohodnocovania. Krajský súd sa vyjadril aj k aplikácii § 22 ods. 2 OZ, keď s odkazom na judikatúru najvyššieho súdu konštatoval, že v prejednávanej veci je možné konflikt záujmov konateľa a obchodnej spoločnosti riešiť podľa špeciálnej úpravy § 135a ObZ, a nie podľa všeobecnej úpravy § 22 ods. 2 OZ, ktorý bol síce aplikovaný na riešenie v priebehu konania vzniknutej procesnej situácie (späťvzatie žaloby a odvolanie plnej moci konateľom [REDAKOVANÉ]), práve z dôvodu, že ju Obchodný zákonník neupravuje. Krajský súd považoval za preukázanú aj vôľu konateľa [REDAKOVANÉ] dosiahnuť vklad nehnuteľností do žalovanej obchodnej spoločnosti, odôvodnenú sťažovateľkou popieranou existenciou dohody o takomto spôsobe majetkového vyporiadania spoločníkov sťažovateľky. Okresný súd neprekročil svoju právomoc, ak pri posudzovaní všetkých okolností prejednávanej veci zobral do úvahy aj konanie konateľa [REDAKOVANÉ] (totožné s namietaným konaním konateľa [REDAKOVANÉ]) vo vzťahu k jeho spriazneným spoločnostiam, pričom tvrdenia o ich bonite a prosperovaní krajský súd nepovažoval za relevantné. Nevykonávanie podnikateľskej

činnosti a nedosahovanie zisku žalovanou nie je dôvodom neplatnosti nepeňažného vkladu pre rozpor s dobrými mravmi (môže byť dôvodom na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa § 135a ObZ).

9. Dovolanie sťažovateľky, ktorého prípustnosť odôvodnila tým, že rozhodnutie krajského súdu záviselo od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu ešte neboli vyriešené, ako aj prítomnosťou vady zmätočnosti, najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka namieta nedostatočné a nesprávne odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ako aj ústavne nekonformnú aplikáciu hmotného práva na zistený skutkový stav. Okresný súd ani krajský súd nezodpovedali podľa sťažovateľky zásadnú právnu otázku, prečo možno považovať prevod nehnuteľností za právne akceptovateľný a nehodnotili primeranosť protiplnení. Iba formalisticky konštatovali dostatočnosť protiplnení bez zohľadnenia reality (žalovaná neprodukuje žiadne zisky a ide o rodinný podnik žalovaného (pravdepodobne malo byť konateľ a ■■■■■, pozn.). Súdy ignorovali tvrdenia sťažovateľky, že výkon práva bol v rozpore s dobrými mravmi aj so zásadami poctivého obchodného styku a predstavoval zneužitie postavenia konateľ a ■■■■■ v neprospech sťažovateľky a jej druhého spoločníka. Podľa sťažovateľky posúdenie neplatnosti právneho úkonu pre rozpor s dobrými mravmi nemožno nahradiť odkazom na možnosť domáhať sa náhrady škody. Zároveň namieta, že súdy sa nezaoberali skutočným ekonomickým dopadom podstatným pre posúdenie proporcionality protiplnení. Konateľ ■■■■■ konal na vlastnú päsť s cieľom poškodiť konateľ a ■■■■■

11. Najvyšším súdom zvolený formalistický postup pri odmietnutí jej dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) nezodpovedá materiálnemu prístupu k posudzovaniu prípustnosti dovolania podľa judikatúry ústavného súdu a najvyššieho súdu. Odmietnutie dovolania bez vecného preskúmania podstaty označenej právnej otázky najvyšší súd založil na tom, že právne otázky sťažovateľky sú výlučne viazané na konkrétny skutkový stav, ktorý je vysoko individuálny a nie je ich možné zovšeobecniť. Preto sa na ne nevzťahuje prípustnosť dovolania. Tým, že najvyšší súd zúžil výklad § 421 CSP, vytvoril arbitrárnú prekážku dovolacieho prieskumu. Odkázal na rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 123/2020, podľa ktorého formulácia právnej otázky musí spĺňať určitý stupeň zovšeobecnenia, sťažovateľka naproti tomu poukazuje na rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 72/2021, I. ÚS 336/2019, 8Cdo/288/2019. Závery najvyššieho súdu negujú význam dovolacieho konania a odporujú zmyslu a účelu § 421 CSP. Sťažovateľka namietala nesprávnu aplikáciu práva (§ 3 a 39 OZ a § 265 ObZ).

12. Sťažovateľka sa nestotožňuje ani s výkladom § 125 ods. 1 písm. e) ObZ súdmi v rozpore s cieľom tohto ustanovenia, ktorým je podľa nej zabezpečiť, aby o významných majetkových dispozíciách rozhodoval najvyšší orgán spoločnosti. Podľa jej názoru sa toto ustanovenie vzťahuje na akýkoľvek nepeňažný vklad, teda aj do cudzej spoločnosti.

13. Ustanovenie § 135a ObZ nerieši v súvislosti s kolíziou záujmov platnosť či neplatnosť právneho úkonu zástupcu, preto je podľa sťažovateľky paralelne aplikovateľný aj § 22 ods. 2 OZ. Zdôrazňuje, že jej záujmom je získať späť nehnuteľnosti, ktoré potrebuje pre svoje fungovanie, a nie náhradu škody od konateľ a ■■■■■ (ktorý podľa jej tvrdení nemá žiadny majetok). V tejto súvislosti

poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/23/2024 z 30. júla 2025, ktoré potvrdzuje, že žaloba o určenie vlastníckeho práva (resp. o určenie neplatnosti úkonu) a žaloba o náhradu škody sú samostatné a dopĺňajúce sa právne inštitúty, pričom existencia nároku na náhradu škody nevyklučuje súdny prieskum platnosti právneho úkonu aj podľa § 22 ods. 2 a § 39 OZ.

14. Opakuje, že neboli vykonané ňou navrhnuté dôkazy, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe.

15. Sťažovateľka nemala možnosť rozhodnúť o tom, či chce alebo nechce vložiť nehnuteľnosti do majetku žalovanej. Štát konajúci prostredníctvom najvyššieho súdu legitimizoval konanie, ktoré viedlo k odňatiu jej vlastníckeho práva bez právneho dôvodu, preto namieta aj porušenie svojho hmotného práva vlastníť majetok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou tvrdené porušenie jej práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na rovnaké zaobchádzanie (čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru) a práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu) napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov z dôvodu ich nedostatočného odôvodnenia a nesprávneho právneho posúdenia veci.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

17. Vo vzťahu k rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým bola jej žaloba zamietnutá. Z uvedeného dôvodu preskúmaniu rozsudku okresného súdu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorého obsahom je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd.

18. Aj keď najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol, ústavný súd konštatuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok predstavovalo pre ňu dostupný prostriedok ochrany jej práv v dôsledku vydania napadnutého rozsudku krajského súdu. O ochrane základných práv a slobôd sťažovateľky v súvislosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu tak bol príslušný rozhodovať najvyšší súd. Sťažovateľka ani netvrdí, že niektorú zo svojich námietok nemohla uplatniť v dovolacom konaní. Ústavný súd bude v ďalšej časti tohto uznesenia posudzovať ústavnú udržateľnosť rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľky.

19. Vzhľadom na to, že je úlohou nielen ústavného súdu, ale aj všeobecných súdov poskytovať ochranu základným právam, ústavný súd v duchu zásady sebaobmedzenia s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti z už uvedených dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako neprípustnú.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

20. V kontexte prezentovanej sťažnostnej argumentácie ústavný súd považuje v prvom rade za žiaduce zdôrazniť, že si plne uvedomuje úlohu najvyššieho súdu v civilnom procese, ktorý rozhoduje ako dovolací súd v už právoplatne skončenom spore. Rešpektuje aj jeho vlastnú diskreciu vo vzťahu k posudzovaniu prípustnosti a dôvodnosti dovolania, čo však nevyklučuje, aby ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti následne preskúmal, či právomoc najvyššieho súdu bola realizovaná ústavne konformným spôsobom. Pritom je nutné zdôrazniť, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

21. V súlade s uvedeným sa tak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameril na posúdenie, či najvyšší súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody odmietnutia dovolania sťažovateľky. Po náležitom preskúmaní napadnutého uznesenia pochybenie ústavnoprávnej intenzity v posudzovanom prípade nezistil.

22. Z podanej ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka najmä opakuje argumentáciu prezentovanú v priebehu celého konania pred všeobecnými súdmi, možno identifikovať jej zásadný nesúhlas so závermi všeobecných súdov, ktoré zaujali k prejudiciálnej otázke platnosti jednostranného právneho úkonu konateľa █████ – vyhlásenia o vložení nepeňažného vkladu do základného imania žalovanej a následnom prevode nehnuteľností. Sťažovateľka zotrúva na presvedčení o rozpore tohto konania s dobrými mravmi i so zásadami poctivého obchodného styku s následkom jeho neplatnosti s tým, že najmä nesúhlasí s posúdením primeranosti protiplnení tak, ako ho vykonali všeobecné súdy. Uvedenú námietku premietla aj do prvých dvoch právnych otázok v rámci jej dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP (napadnutý právny úkon bol vykonaný bez súhlasu druhého spoločníka a bez súhlasu valného zhromaždenia). V tretej otázke spochybnila výklad § 125 ods. 1 písm. e) ObZ všeobecnými súdmi, ktoré z neho nevyvodili potrebu súhlasu valného zhromaždenia s týmto konaním, a napokon v štvrtej otázke spochybnila výklad konkurenčných ustanovení § 22 ods. 2 OZ (z ktorého vyvodzuje neplatnosť sporných právnych úkonov pre rozpor záujmov konateľa █████ a sťažovateľky, resp. konateľa █████) a § 135a ods. 1 a 2 ObZ. S týmito argumentmi sa podľa sťažovateľky súdny nezaoberali, čo zároveň predstavuje nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí ako vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Nad rámec argumentácie uplatnenej už v dovolaní v ústavnej sťažnosti figuruje námietka o formalistickom spôsobe vysporiadania sa najvyššieho súdu s jej dovolaním v časti nesprávneho právneho posúdenia prvých dvoch právnych otázok.

23. Z takto formulovanej ústavnej sťažnosti a rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd identifikoval pre rozhodnutie sťažovateľkinej veci dve zásadné otázky. Po prvé, či absencia súhlasu valného zhromaždenia, resp. spoločníka a konateľa █████ s konaním konateľa █████ zakladá záver

o jeho rozpore s dobrými mravmi, ktorého následkom by bola neplatnosť sporného právneho úkonu podľa § 39 OZ. Prípadný rozpor so zásadami poctivého obchodného styku by mohol byť prejednaný v kontexte konania v rozpore s odbornou starostlivosťou a následnej náhrady škody (porov. 2Obo/17/2015), čo je však predmetom iného konania iniciovaného sťažovateľkou. So súhlasom valného zhromaždenia a súhlasom konateľa ■■■■■ súvisia prvé tri v dovolaní formulované otázky. Druhá otázka zásadná pre rozhodnutie žaloby sťažovateľky je vyjadrená v štvrtej dovolacej otázke, a možno ju zostručniť ako neplatnosť sporného právneho úkonu pre rozpor záujmov podľa § 22 ods. 2 OZ, ktorej sa bude ústavný súd venovať neskôr.

24. Najvyšší súd v bode 63 a 64 napadnutého uznesenia konštatoval, že sťažovateľkou naformulované prvé dve právne otázky [či možno v okolnostiach prejednávanej veci považovať jednostranný právny úkon konateľa ■■■■■ bez vedomia a súhlasu konateľa ■■■■■ a bez konania valného zhromaždenia za absolútne neplatný právny úkon (§ 39, § 3 ods. 1 OZ), resp. za výkon práva v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku (§ 265 ObZ), pozri bod 26 napadnutého uznesenia] nie je možné zovšeobecniť, ide o riešenie čisto individuálnych otázok. Vyhodnotil ich ako spochybňovanie správnosti rozhodnutia krajského súdu, resp. kritiku jeho prístupu k riešeniu právnych otázok. Zároveň však odkázal na závery okresného súdu a krajského súdu, že úkony konateľa ■■■■■ nie sú neplatné pre rozpor s dobrými mravmi a nejde o konanie v rozpore s poctivým obchodným stykom, keďže ani zákon a ani spoločenská zmluva nevyžadujú, aby na nakladanie s majetkom sťažovateľky v rámci výkonu samostatného konateľského oprávnenia bol vyžadovaný súhlas valného zhromaždenia či druhého spoločníka a konateľa. Sťažovateľka pritom nesprávnosť uvedených záverov odôvodňovala celým radom nesprávností prítomných práve v tomto jedinom sporovom konaní, nezameniteľnými s okolnosťami iných konaní.

25. Z uvedeného možno vyvodiť, že pokiaľ sťažovateľka považovala za nesprávne právne posúdenie platnosti právnych úkonov konateľa ■■■■■ práve pre absenciu súhlasu valného zhromaždenia a druhého spoločníka a konateľa ■■■■■, najvyšší súd odkázal na záver prezentovaný okresným súdom aj krajským súdom, že zákon ani spoločenská zmluva sťažovateľky tento súhlas nevyžadujú (pozri napr. bod 82 rozsudku krajského súdu). Podľa ústavného súdu sa uvedené vysvetlenie zo strany všeobecných súdov viaže skôr na dôvod neplatnosti právneho úkonu z dôvodu obchádzania zákona, nie sťažovateľkou výslovne namietaného rozporu s dobrými mravmi.

26. Z rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že obdobnej argumentácii najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia sa už venoval napr. v náleze sp. zn. III. ÚS 405/2021, v ktorom najvyššiemu súdu vytkol, že v podstate vytvoril nový dôvod prípustnosti dovolania, a to že nesprávne právne posúdenie sa musí týkať otázky, ktorá svojou povahou musí byť judikátorne stabilizovateľná, inak povedané, musí v sebe skrývať potenciál byť predmetom judikátorneho ustálenia. *Vice versa*, najvyšší súd zaviedol nový dôvod neprípustnosti dovolania, ktorým je taká špecifická povaha právnej otázky, že má za následok jej nestabilizovateľnosť v judikatúre. Uvedeným záverom najvyššieho súdu však chýba opora v Civilnom sporovom poriadku. Najvyšší súd odmietnutím dovolania sťažovateľa na základe takéhoto odôvodnenia odmietol poskytnúť sťažovateľovi súdnu ochranu v kvalite vyžadovanej čl. 46 ods. 1 ústavy, pretože nerešpektoval zákonné medze, v rámci ktorých sa sťažovateľ ako dovolateľ súdneho prieskumu domáhal (čl. 51 ods. 1 ústavy). Účelom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v aktuálnej regulácii civilného procesu

je teda nepochybne okrem zjednocovania judikatúry aj ochrana subjektívnych práv sporových strán. Najvyšší súd svojím rozhodnutím pripodobnil dovolacie konanie vyvolané podaním dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP zjednocovaniu judikatúry podľa „zákona o súdoch“.

27. Ústavný súd len dopĺňa, že v citovanej veci išlo o posudzovanie rozporu konania s dobrými mravmi pre potreby prípadnej aplikácie § 75 ods. 2 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a zamietnutia návrhu na priznanie výživného z dôvodu, že by jeho priznanie bolo v rozpore s dobrými mravmi.

28. Keďže najvyšší súd v napadnutom uznesení (bod 64) zároveň naznačil, že sťažovateľka v dovolaní nenapadla právne posúdenie veci, ale skôr skutkové otázky, ústavný súd považoval za potrebné posúdiť dovolaciu argumentáciu sťažovateľky na základe kritérií formulovaných napr. v náleze sp. zn. III. ÚS 72/2025 (predmetom konania bolo posúdenie rozporu súdneho uplatnenia práva na vypratanie bytu s dobrými mravmi) či uznesení sp. zn. III. ÚS 295/2024 (predmetom konania bolo posudzovanie rozporu výpovede s dobrými mravmi). V zmysle citovaných rozhodnutí ak dovolateľ nespochybňuje ustálený skutkový stav ako výsledok dokazovania a následného hodnotenia dôkazov, ale kritizuje (ne)použitie právnej normy na zistený skutkový stav, zjavne ide o formuláciu právnej otázky. Dovolanie je potom prípustné aj napriek tomu, že právna otázka súvisí s právnou kategóriou, ktorej široká formulácia a široký aplikačný záber prakticky znemožňujú tvorbu právnych viet v podobe zovšeobecnených judikátov. Odlišným prípadom je kritika (ne)použitia právnej normy, avšak na podklade spochybňovania skutkových záverov nižších súdov v podobe nevykonania navrhovaných dôkazov či nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov ústiaceho do ustálenia skutkového stavu, s ktorým je dovolateľ nespokojný. Aj v takom prípade dovolateľ očakáva opačné rozhodnutie v jeho veci. Skutočnou podstatou jeho nespokojnosti však nie sú otázky právne, ale skutkové, ktoré prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP nezakladajú, a preto nejde o odmietnutie spravodlivosti, ak najvyšší súd na takto koncipované dovolanie nedá meritórne odpovede.

29. Každé rozhodnutie odvolacieho súdu má skutkový základ, bez ktorého by neexistoval objekt následného právneho posudzovania. Výlučne z toho ale nevyplýva, že dovolacia otázka bude skutková, pretože by potom bolo možné odmietnuť každé dovolanie s odvolaním sa na to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu má konkrétny skutkový základ. Rozhodujúcim pre posúdenie dovolacej otázky je obsah dovolacej argumentácie, ktorou je dovolací súd viazaný (§ 440 CSP). Len z nej možno spoľahlivo vyvodit', či dovolateľ rozporuje otázky skutkové alebo právne. Preto je tak dôležitým § 432 ods. 2 CSP vyžadujúci, aby dovolateľ uviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne. Uviedol tiež, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia v rozhodnutí odvolacieho súdu a aby svoje dovolacie dôvody nezaložil len na odkaze na svoje podania pred nižšími súdmi.

30. V okolnostiach prejednávanej veci sťažovateľka ako dôvod nesprávneho právneho posúdenia ňou vymedzenej prvej a druhej právnej otázky uviedla (porov. bod 27 a nasl. napadnutého uznesenia) 1. nesúhlas s názorom súdov, že konanie konateľ'a (a spoločníka, pozn.), ktorým poškodzuje spoločnosť a druhého spoločníka, možno riešiť len v konaní o náhradu škody a nemožno posudzovať jeho neplatnosť pre rozpor s dobrými mravmi, 2. nesprávne vyhodnotenie nevyváženosti protiplnení a 3. nesprávne vyhodnotenie konania konateľ'a [REDAKOVANÉ] napriek skutočnostiam konkretizovaným v bode 28 napadnutého uznesenia.

31. K prvej námietke ústavný súd uvádza, že z napadnutých rozsudkov okresného ani krajského súdu záver o nemožnosti posúdenia neplatnosti namietaného konania pre rozpor s dobrými mravmi nevyplýva, čo napokon jednoznačne preukazuje záver o existencii naliehavého právneho záujmu sťažovateľky na určení vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam (bod 31 napadnutého rozsudku okresného súdu). Pokiaľ ide o dôvody koncentrované v bodoch 2 a 3, ich obsahom je kritika nepoužitia právnej normy (§ 39 OZ a § 265 ObZ), avšak na podklade spochybňovania skutkových záverov súdov (v podobe nesprávneho ustálenia skutkového stavu, konkrétne primeranosti protiplnení a hodnotenia konania – postupu konateľa ██████ ktorý vyústil do napadnutého jednostranného právneho úkonu).

32. Pokiaľ záver najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania sťažovateľky v tejto časti vyplýva okrem dôvodu, že prvé dve otázky nie je možné zovšeobecniť, resp. že ide o riešenie čisto individuálnych otázok aj z dôvodu ich skutkového charakteru, ústavný súd ho nehodnotí ako zjavne nedôvodný alebo arbitrárny, a tak z ústavného hľadiska neutržateľný. Pokiaľ najvyšší súd na túto časť dovolania sťažovateľky neposkytol meritórne odpovede, nejde o namietané odmietnutie spravodlivosti.

33. Tretiu otázku, či bol pre vykonanie sporného právneho úkonu potrebný súhlas valného zhromaždenia podľa § 125 ods. 1 písm. e) ObZ, najvyšší súd vyhodnotil ako vymedzenú v rozpore s § 432 ods. 1 a 2 CSP, keďže konajúce súdy predmetné ustanovenie neaplikovali, takže nejde o otázku, ktorá by bola pre ich rozhodnutie zásadná či kľúčová. Vysvetlenie súdov, že táto právna úprava nepokrýva prípad, ak sa samotná obchodná spoločnosť mieni podieľať nepeňažným vkladom na podnikaní inej spoločnosti, ale práve rozhodovanie o nepeňažnom vklade, ktorý sa stáva súčasťou jej základného imania, najvyšší súd považoval za zrozumiteľné.

34. Ústavný súd nemá dôvod spochybňovať prezentovaný záver najvyššieho súdu a dopĺňa, že z tretej otázky vyplývajúca námietka sa skôr spája s neplatnosťou právneho úkonu z dôvodu obchádzania zákona, napokon ani sťažovateľka ju v prezentovanej formulácii nespája s rozporom s dobrými mravmi. Navyše, ústavný súd sa nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľky, že cieľom citovaného je zabezpečiť, aby o významných majetkových dispozíciách rozhodoval najvyšší orgán spoločnosti. Na dosiahnutie sťažovateľkou uvedeného cieľa je prilihavejšie použitie inštitútu obmedzenia konateľského oprávnenia (spoločenskou zmluvou alebo rozhodnutím valného zhromaždenia) podľa § 133 ods. 3 ObZ (k tomu ďalej pozri aj bod 41 tohto uznesenia).

35. Ústavný súd pri rešpekte k právu sťažovateľky na súdnu ochranu upriamil svoju pozornosť aj na vyhodnotenie otázky (ktorej zodpovedanie bolo podľa jeho názoru pre rozhodnutie vo veci podstatné), a to či absencia súhlasu valného zhromaždenia alebo druhého konateľa a spoločníka má za následok, že konanie konateľa ██████ bolo v rozpore s dobrými mravmi, v konaní pred krajským súdom (v jednote s okresným súdom).

36. Podľa názoru ústavného súdu už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne ozrejmil základ svojho rozhodnutia (potvrdenie výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na základe vyriešenia prejudiciálnej otázky spočívajúcej v posúdení platnosti jednostranného právneho úkonu konateľa ██████), keď na jednej strane vyslovil, že ani zákon ani spoločenská zmluva sťažovateľky nevyžadovala na nakladanie s jej majetkom súhlas valného zhromaždenia ani druhého konateľa, ich absencia sama osebe nepredstavuje konanie v rozpore s dobrými mravmi, išlo by sa o obmedzenie konateľského oprávnenia, ktoré je neúčinné voči tretím

osobám (bod 82 napadnutého uznesenia) a zároveň nebola preukázaná prax vyžadujúca tento súhlas (bod 86 napadnutého uznesenia), súhlas valného zhromaždenia podľa § 125 ods. 1 písm. e) ObZ sa vzťahuje na zvýšenie a zníženie vlastného základného imania (bod 83 a nasl. napadnutého uznesenia). No zároveň na druhej strane hoci by sa vyžadoval súhlas valného zhromaždenia, či druhého konateľa, ich absencia nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu (bod 86 napadnutého uznesenia). Z uvedeného sa na prvý pohľad javí, že krajský súd sa zameril na posúdenie potreby uvedených súhlasov v kontexte, či ich pre platnosť napadnutého jednostranného úkonu vyžaduje zákon alebo spoločenská zmluva. V tejto súvislosti ústavný súd vníma rozčarovanie sťažovateľky, podľa názoru ktorej, jej všeobecné súdy nedali konkrétnu odpoveď prečo konanie konateľa ■■■■■ bez súhlasu nepredstavuje konanie v rozpore s dobrými mravmi. Nazerajúc na odôvodnenie rozsudku krajského súdu ako na celok na druhej strane vníma, že krajský súd (a napokon aj pred ním konajúci okresný súd) pri hodnotení ne/súladu napadnutého konania s dobrými mravmi prihliadal na okolnosti prejednávanej veci a to primeranosť protiplnení a v neposlednom rade aj na následné identické konanie konateľa ■■■■■ a na napadnutému konaniu predchádzajúce rokovania (nie dohodu) o možnom rozdelení majetku sťažovateľky medzi jej spoločníkov.

37. Ústavný súd pripomína, že pokiaľ krajský súd za podstatné pre svoje rozhodnutie považoval posúdenie primeranosti protiplnení, postupoval v súlade s jeho judikatúrou, v zmysle ktorej pri posudzovaní právneho úkonu cez prizmu dobrých mravov je úlohou všeobecného súdu posudzovať súlad s dobrými mravmi z viacerých hľadísk, akcentujúc pritom na otázku vyváženej vzájomných plnení strán (porov. I. ÚS 457/2010).

38. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za podstatné, že krajský súd (bod 91 a 92 rozsudku) konštatoval, že pri posudzovaní konania v rozpore s dobrými mravmi je jedným z atribútov aj primeranosť protiplnení, ktoré v okolnostiach prejednávanej veci (hodnote nehnuteľnosti zistenej znaleckým posudkom zodpovedá výška nadobudnutého obchodného podielu, hlasovacích práv a podielu na zisku žalovanej v rozsahu 98,41 %, za súčasnej možnosti konateľa ■■■■■ ako konateľa väčšinového spoločníka so samostatným konateľským oprávnením, podieľať sa na riadení žalovanej) nepovažoval za zjavne nerovnovážne. Následne v bode 95 uviedol, že konanie medzi spriaznenými osobami za predpokladu dodržania akceptovateľnej obvyklosti plnenia a protiplnenia nie je dôvodom na záver o konaní v rozpore s dobrými mravmi. Krajský súd pritom v bodoch 78 a 79 svojho rozsudku odkázal na teoretické východiská obsiahnuté v odbornej literatúre i judikatúre najvyššieho súdu, okrem iného aj rozhodnutia R 86/2018 (vyváženosť vzájomných protiplnení) a R 48/2005 (personálne prepojenie obchodných spoločností).

39. Príkladom extrémneho nepomeru vzájomných plnení majúceho za následok rozpor právneho úkonu s dobrými mravmi vyplýva napr. zo záveru najvyššieho súdu v rozhodnutí sp. zn. 2Obo/17/2015 (R 86/2018), v ktorom po zrušujúcom náleze sp. zn. I. ÚS I. ÚS 457/2010 vyhodnotil právny úkon – manažérske zmluvy v časti odstupného ako neplatný pre rozpor s dobrými mravmi, keďže na jednej strane „iba“ zanikol záväzok vykonávať činnosti spojené s funkciou konateľa (pričom k zániku tohto záväzku mohlo dôjsť aj inak) a na druhej strane vznikla spoločnosti povinnosť zaplatiť odstupné pre dvoch konateľov spolu v sume 796 928,10 eur.

40. V tomto kontexte sa možno stotožniť so záverom o absencii extrémnej nevyváženej vzájomných plnení v prejednávanej veci, ktorá by zakladala existenciu konania v rozpore s dobrými mravmi.

41. V súvislosti s krajským súdom odkazovaným samostatným konateľským oprávnením ústavný súd pripomína, že existencia obmedzenia konateľského oprávnenia podľa § 133 ods. 3 ObZ sa môže prejavovať napr. v tom zmysle, že na určité úkony konateľa sa bude vyžadovať predchádzajúci súhlas valného zhromaždenia (napr. nákup a predaj nehnuteľností, uzatváranie záložných zmlúv na nehnuteľnosti, uzatváranie úverových zmlúv od určitej sumy atď.). Vnútorne obmedzenie je možné viazať aj na možnosť uzatvárania zmlúv len do určitej sumy s tým, že na konkrétnu sumu sa bude vyžadovať predchádzajúci súhlas valného zhromaždenia alebo dozornej rady. Vo všetkých už uvedených prípadoch obmedzenia konateľského oprávnenia ide však len o vnútorný vzťah, ktorý nemá právne účinky voči tretím osobám. Ak by konateľ prekročil takéto vnútorné obmedzenie konateľského oprávnenia, je spoločnosť takýmto úkonom konateľa viazaná. Pri prekročení vnútorného obmedzenia konateľského oprávnenia by mohlo v prípade vzniku škody dôjsť k založeniu zodpovednosti konateľa za škodu vzniknutú spoločnosti, ktorá by sa od konateľa mohla domáhať jej náhrady podľa § 135a (porov. (porov. *Patakyová, M. a kol.* Obchodný zákonník. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2022. s. 651.).

42. Na doplnenie už uvedených úvah ústavný súd dopĺňa, že neplatnosť právneho úkonu by v okolnostiach prejednávanej veci nebola daná ani za prípadného posudzovania postupu konateľa ■■■■■ v intenciách § 134 ObZ. Podľa sťažovateľky žiadna prax týkajúca sa dispozície s nehnuteľným majetkom spoločnosti v porovnateľnej hodnote (300 000 eur) pred spornými úkonmi konateľa ■■■■■ medzi spoločníkmi a konateľmi neexistovala. K vyriešeniu otázky potreby súhlasu oboch konateľov s takouto dispozíciou s nehnuteľným majetkom spoločnosti by mohlo prispieť aj nazeranie na postup konateľa ■■■■■ skrz pojem obchodné vedenie (aj keď v konaní pred všeobecnými súdmi obdobná argumentácia neodznela), ktorého právna úprava výslovne obsahuje požiadavku súhlasu väčšiny konateľov, ako aj následky nenaplnenia spôsobu rozhodovania v rámci obchodného vedenia. Ústavný súd vychádza z toho, že obchodné vedenie možno chápať ako vnútornú pôsobnosť spoločnosti, v rámci ktorej sa kreuje jej vôľa, ktorá sa následne pretavuje do právnych úkonov vykonávaných konateľmi spoločnosti ako štatutárnymi orgánmi. Obchodné vedenie je základným prvkom konania spoločnosti smerom navonok, avšak nie každé obchodné vedenie spoločnosti sa pretaví do konania spoločnosti smerom navonok. Na rozhodovanie o obchodnom vedení spoločnosti, ktoré patrí do pôsobnosti konateľov, sa vyžaduje súhlas väčšiny konateľov. Obchodné vedenie musí byť v súlade s § 135a vykonávané s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov a (okrem iného) pri výkone svojej pôsobnosti nesmú konatelia uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Rozhodnutie o obchodnom vedení spoločnosti je interným postupom a nejde o právny úkon, absencia alebo nenáležité vykonanie takéhoto obchodného vedenia nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu spoločnosti a zakladá zodpovednosť za škodu osôb porušujúcich svoje povinnosti pri výkone funkcie štatutárneho orgánu (porov. *Patakyová, M. a kol.* Obchodný zákonník. Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2022. s. 663.).

43. Aj ústavný súd vymedzil, že obchodné vedenie nie je právny úkon a nenaplnenie podmienok spôsobu rozhodovania v rámci obchodného vedenia (v zmysle § 134 ObZ) nemá vplyv na platnosť/neplatnosť právneho úkonu. Obchodné vedenie chráni spoločnosť a jednotlivé vnútorné subjekty, jeho nedodržanie môže založiť zodpovednosť za škodu osôb porušujúcich svoje povinnosti (porov. IV. ÚS 512/2020).

44. Z už uvedeného možno vyvodit' preferenciu riešenia sporov medzi spoločnosťou a jej konateľmi v rámci zodpovednostných vzťahov bez dopadu na platnosť právnych úkonov. Krajský súd vychádzal pri rozhodovaní zo zásady priority výkladu právneho úkonu v prospech zachovania jeho platnosti v záujme zachovania právnej istoty dotknutých strán právneho vzťahu. V prejednávanej veci súdy dospeli zároveň k záveru, že mnohé námietky vznesené sťažovateľkou sú irelevantné v konaní o určenie vlastníckeho práva, no môžu byť zohľadnené v konaní o ňou podanej žalobe o náhradu škody podľa § 135a ods. 2 ObZ. Ani tieto závery tak ústavný súd nevníma ako majúce za následok porušenie sťažovateľkou namietané práva.

45. K štvrtej právnej otázke (zároveň ústavným súdom identifikovanej ako druhej otázky zásadnej pre rozhodnutie veci) najvyšší súd na rozdiel od predchádzajúcich troch dovolacích otázok zaujal meritórny názor, podľa ktorého krajský súd vec správne právne posúdil, keďže nevytlúčil, že by skúmanie konfliktu záujmov bolo možné posudzovať aj v zmysle § 22 ods. 2 OZ, avšak v okolnostiach prejednávanej veci bol toho názoru, že prípadný konflikt konateľa [REDAKOVANÉ] a sťažovateľky je riešiteľný podľa § 135a ObZ. Podľa najvyššieho súdu postupoval krajský súd v súlade s jeho ustálenou rozhodovacou praxou, pričom odkázal na rozhodnutie sp. zn. 4Cdo/177/2009, v zmysle ktorého je pri strete záujmu konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným špeciálnym predpisom riešiacim túto otázku § 135a ObZ, ktorá bola potvrdená aj ústavným súdom (napr. IV. ÚS 461/2024). Ústavná sťažnosť sťažovateľky neobsahuje argumentáciu, ktorá by bola spôsobilá uvedené závery spochybnit'.

46. V tejto súvislosti ústavný súd dopĺňa, že kým § 22 ods. 2 OZ priamo zakazuje konať zástupcovi, ktorý je v konflikte záujmov so zastúpeným, je dôsledkom porušenia tejto povinnosti neplatnosť právneho úkonu. Naopak, vo vzťahu medzi spoločnosťou a jej štatutárnym orgánom právna úprava nezakazuje konateľom konať, a preto právnym následkom porušenia povinnosti lojality nie je neplatnosť právneho úkonu, ale „len“ zodpovednosť konateľa za vzniknutú škodu (pozri § 135a ods. 2 ObZ) (porov. IV. ÚS 635/2024).

47. Pokiaľ sťažovateľka uvádza, že právny záver najvyššieho súdu vyjadrený v uznesení sp. zn. 8Cdo/23/2024 priamo podporuje jej argumentáciu, že existencia právnej úpravy zodpovednosti konateľa podľa § 135a ObZ nemôže vylúčiť súbežnú aplikáciu § 22 ods. 2 OZ (konflikt záujmov) a § 39 OZ (dobré mravy), ústavný súd uvádza, že citované uznesenie neobsahuje zmienku o ustanovení § 22 ods. 2 OZ a opakuje, že v prejednávanej veci nedospeli súdy k záveru a vylúčení súbežnej aplikácie § 39 OZ a § 135a ObZ, keďže základom zamietnutia žaloby sťažovateľky nebol záver o absencii existencie naliehavého právneho záujmu.

48. Ústavný súd dopĺňa, že najvyšší súd v bode 56 napadnutého uznesenia v dostatočnom rozsahu reagoval na námietku nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Záver najvyššieho súdu, že krajský súd náležite reagoval na všetky relevantné námietky sťažovateľky, o ktorých v dovolaní tvrdila, že sa nimi nezaoberal, ústavný súd bez potreby opakovania obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu (s odkazom na body 6, 7 a 8 tohto uznesenia) nemá dôvod spochybňovať.

49. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (ako aj jeho vydaní predchádzajúcich rozsudkov okresného súdu a krajského súdu) vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľky považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z už uvedených dôvodov za ústavne udržateľné, spĺňajúce ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a keďže nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že

nie je spôsobilé relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ani ďalších označených práv (podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 14 dohovoru a čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 1 dodatkového protokolu).

50. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

51. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky uvedenými v ústavnej sťažnosti sa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu